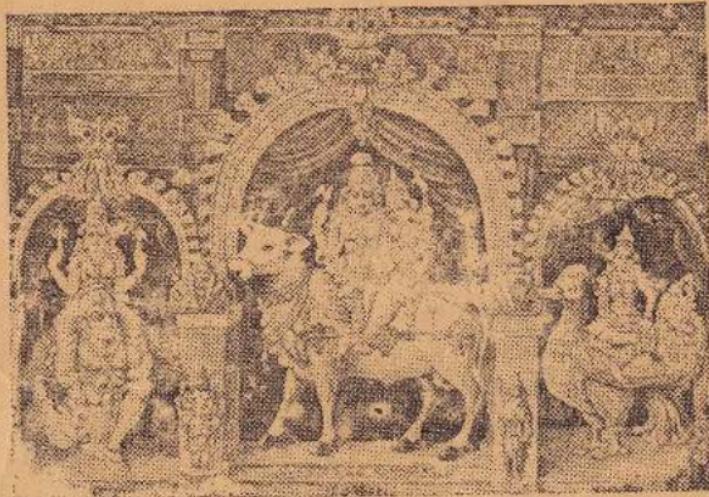

போன்றையின் பேண்டமை

அல்லது

சுசீந்தரம்

ஸ்தல வரலாறு

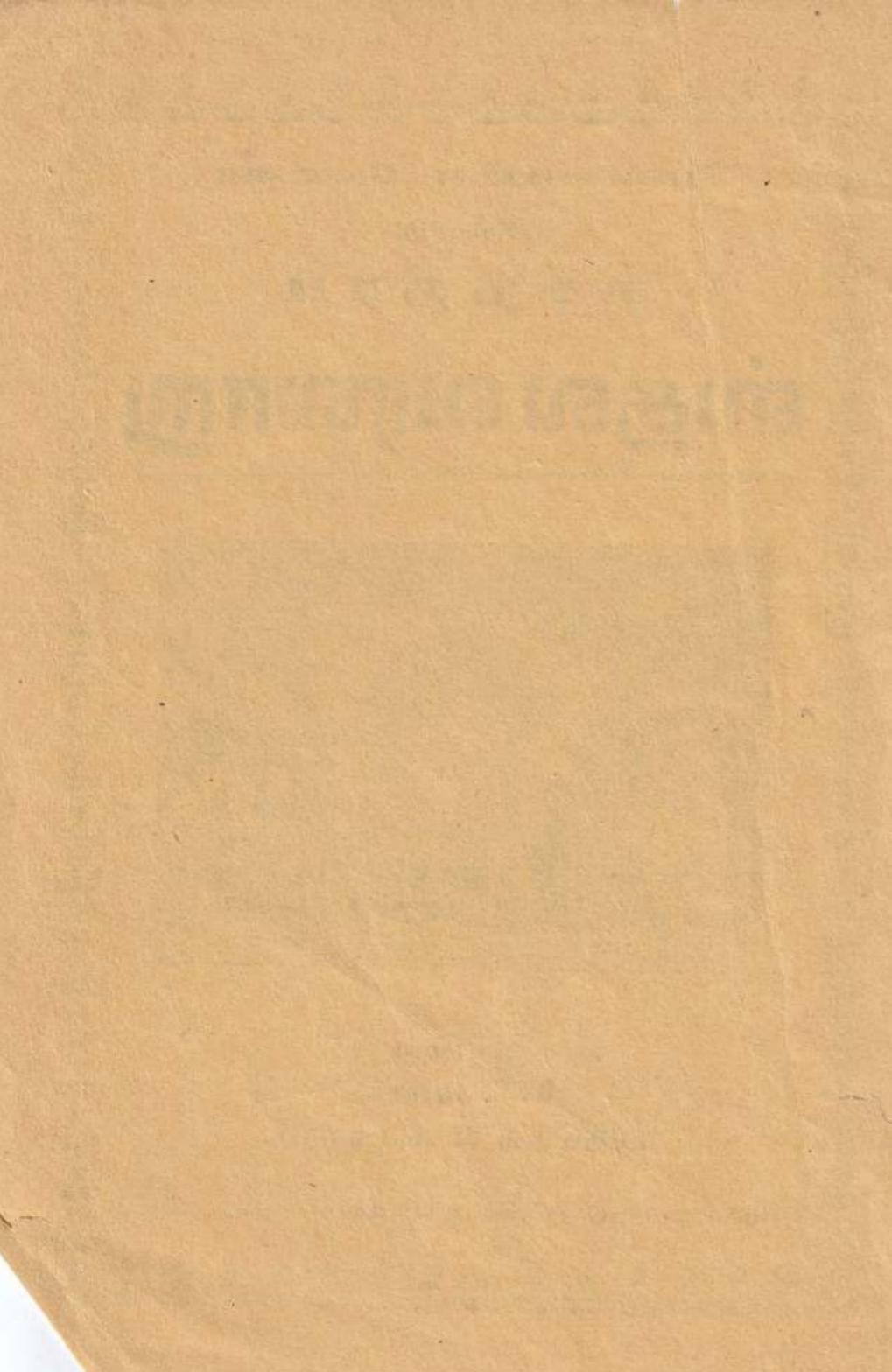

ஆசிரியர்:

K.T. தங்கி

நடுத்தரை :: சுசீந்தரம்.

Price Rs. 1-50 (உரிமை ஆசிரியருக்கே) பேரில்: ரூ. 1-50

கற்பின் பெருமை

பகுதி ।

காணகமும் கற்புக்கரசியும்

பல்லோராலும் வியந்து பாராட்டும் சீந்தை மாநகரம் ஒருகாலத்தில் பெரும்காடாகவேஇருந்தது. காடு என்று சொன்ன அளவில் சாதாரண ஒரு சிறு காடென்று நினைத்துவிடலாகாது. துஷ்ட மிருகங்களின் ஆரவாரத்தாலும், வண்டுகளின் ரீங்கார ஒலி யாலும், கதிரவன் கதிரைத்தடுத்து நிறுத்தும் வளம் பெற்று ஓங்கியவனமரங்களாலும் காண்போர்மனதை அச்சமுறச் செய்யும் வனப்புடையதாயிருந்தது.

எனினும், மங்கள வாத்தியமும் முழுங்குவது போல் மரங்களிலிருந்து புட்கள் சலசல சப்த துடன் கூறுவதும், வனதேவதையின் மந்தகாசத்தைப்போல் ஒவ்வொரு மாத்தின் உச்சியிலும் பலவகை மலர்கள் ஒரே சமயத்தில் மலர்ந்திருப்பதும், அம்மலர்கள் உதிர்ந்து மிருதுவான மெத்தை விரித்திருப்பதுமான ஒர் அழகிய இடம் இவ்வடவியில் இலங்கியது.

இங்கே பொற்கிரணங்களாகிய ரதத்திலேறி நீல நிற ஆகாயமார்க்கமாய், நமஸ்கரிக்க வருகின்றதோ வெனத் தோன்றுமாறு மெதுவாய்ப் பூமியில் வந்து இறங்குகின்ற உஷாதேவியின்தன்மையை நினைக்கும் பொழுது, யாரோ ஒரு பெரியார் இக் காணகத்தில் வீற்றிருக்கிறார்கள்று கூருமலே விளங்கும்.

இப்பெரியார் யார் என்று ஆராய்வோமானால் கற்புக்கரசியாகிய அனுகுயா என்னும் பத்தினியோடு

அன்புடன் அமர்ந்திருந்த அத்திரி முனிவரேயாவர். இப்பெரும் அடவியில் “சத்தியமேஜையம்” என்றும் ‘அன்பே சிவம்’ என்றும், ‘கணவனே கடவுள்’ என்றும் தியானித்துக்கொண்டிருக்கிற இவர்களேயன்றி வேறு மானிடர் யாரையும் காண்பதறிது.

இவ்விருவர்களும், அதிகாலையில் துயில் விட டெழுந்து ஆகாய கங்கையை தியானித்து அஃதில் ஸ்நானம் செய்து தங்கள்தங்கள் நித்திய காமானுஷ டெங்களை செவ்வனேமுடித்து கடவுள் தியானம் செய்து வந்தார்கள். ஆனால் அனுகூயா தேவியோ மண்ணை குடம் திரட்டி ஆகாயகங்கையை அஃதில்கொனர்ந்து தன் கணவனை பூஜிப்பதிலும் பணிவிடைசெய்வதிலும் தன் மனதைச் செலுத்தியவன்னமாகவே இருந்தான் இந்த ஆசிரமம் என்ற பெயரோடு ஓர் ஊர் இதன் மேற்றிசையில் இப்போதும் இருக்கிறது.

முனிவர் யாகமும் முப்புத்தீகள் தோற்றமும்

இங்ஙனம், இவர்கள் அவ்வடவியில் இன்புற நிருக்க மாதம் மும்மாரி பொழிகின்ற மழையானது யாது காரணத்தாலோ பெய்யாமலிருந்தது. இஃது கண்ட முனிவர் ஆருத்துயரம் கொண்டு இதன் காரணம் யாதென்று அறிய உன்னி ஓர் யாகம் செய்வதற்கு உட்கொண்டார்.

பிரம்மதேவனை நினைத்து யாகம் புரிய பிரம்மன் பிரத்தியக்ஷமானார் முனிவர் அவ்விடம்மழை பெய்யாத காரணம் கேட்க, அவர் நமக்குதெரியாதென்று கூறி மறைந்தார். பின்னர் வைகுண்டபதியை தியானிக்க வும், அவரும் தோன்றி அவ்வாறே கூறி மறைந்தார் இஃது கண்டு இளகிய மனதுடன் முனிவர் தம் எண்ணம் ஈடேறவும்முழுர் தத்திக்களையும் ஒருங்கேதியானித்

தார்! தியான்த்தின் பயனுக மூவர்களும் முனிவர் முன்னே தோன்றினர்.

இவ்வாறு தன் எதிரில் தோன்றிய மும்மூர்த்தி களை அத்திரியானவர் அடிபணிந்து, தேவரீர்களே! மாதம் மும்மாரிபொழிகின்ற மழை யாது காரணம் பற்றியோ பெய்யாமலிருக்கிறது. இதன் காரணம் யாதென்றாலும் அடியேனது அகத்துயரை அகற்றுவீர் என்று வேண்டினார்.

இக்கூற்றை செவியுற்றதும் தங்களுக்கு இஃது விஷயம் தெரியாது; ஒருக்கால் கௌதமரின் சாபத் தால் தேவேந்திரன் வெகுண்டு இவ்வாறு செய்திருக்கலாம் என்று கருதுகிறோம், அதற்கு நீவீர் இமயமலையில் சென்று இந்திரனை வரவழைத்து உம் துயர் ஒழித்து உய்வீர் எனப்பகர்ந்து அவ்விடம் விட்டு மூர்த்திகள் மூலம் அகன்றனர்.

தெய்வ யாகமும் தேவேந்திரன் தோற்றமும்

முனிவர்கருத்தை அறிந்ததே வியானவள் கண வனை அடிபணிந்து மன்னர் பிரரானே! என்னைகருதி தங்கள் உள்ளத்தை வீணைக்கவேண்டாம். யாகம் நிறைவேறி வரும் வரையில் தங்களது கிருபையால் தயங்காது வாழ்வேன என்றாலும் தன்னிடமிருந்த கங்கா தீர்த்தத்தால் கணவன் திருவடிகளை சுத்தி செய்து அப் பாதுகை நீரை குடத்தில் ஏந்தினன்.

இஃதைத் கண்ணுற்ற முனி வர் ஆச்சரியங்கொண்டு ‘பெண்ணே நீ செய்த இத் தொழிலின் நன்மையாதென்று’ வினவ தேவியானவள், இத்தீர்த்தம் என்னிடம் இருக்குமாயின் தாங்கள் என் அருகாமையில் அமர்ந்திருக்கும்போதுள்ள தெரியம் எனக்கேகுமென மறுமொழி பகர்ந்தாள்.

மைனவியின் மாசற்ற மனக்கருத்தை அறிந்த முனிவர் அவளிடம் விடபெற்று அகமலர்ச்சியுடன் இயயமலைக்குச் சென்றார்.

மலையை அடைந்ததும் தேவர்களையும், முனிவர் களையும் என்னி ஓர் தெய்வயாகம் செய்தார். யாக குண்டலத்திலிருந்து அக்கினிதேவனைவன்தோன்றி மேலுலகமும் கீழுலகமும் ஒன்றுபோல் ஓங்கிழுவலிக்க ஆனம் ஆசனத்தில் அமர்ந்து அத்திரமுனிவர் ஆதி மந்திரத்தை உச்சரித்தார்.

மந்திரத்தின் அரும் பெரும் மகிமையாலோ, அத்தி, இத்தி, ஆல், அரசு, புங்கு, புளி, பூலாத்தி என்ற சப்தமரங்களின் ஸானித்தியத்தாலோ. தேவர்களும் ரிவிபுங்கவர்களும் அவ்விடம் வந்து அனுகினர். இவர்களில் மும்மூர்த்திகளும், தேவேந்திரனும் தோன்று திருக்க முனிவர் அவர்களையும் தியானித்து தனது கர்மத்தை நடத்தினார். தேவபதிதனக்குநேர்ந்தசாபத் தால்வெளிவர வெட்கம்கொண்டாரெனினும் அத்திரியின் அரும் முயற்சியால் அவர் முன் சென்றனர். ஆனால் மும்மூர்த்திகள் வராததையிட்டு, முனிவர் செய்கையினால்சோர்வு அடைந்திலர்.

பாரத தீர்த்தத்தின் பெருமையும் பாரததோர் வியப்பும்

யாகத்தின் தீவிரத்தால் மும்மூர்த்திகளும் யாகசாலைக்குபோக விரும்பாது யாகத்தை அளிக்க என்னங்கொண்டார்கள். இவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டு திரிலோகசஞ்சாரியான நாரதமுனியை மனத்திடைநாடினர், நாடவே முனிவரும் அவ்விடம் வந்துற்றார்.

நாரதர் அவர்களைப்பணிந்து, தன்னை விரும்பி அழைத்த காரணம் யாதென வினவினார். அப்போது சிவபெருமான் நாரதரை பார்த்து 'ஓ நாரத முனியே! ஞானரண்ய வாசியும் தற்போது இம் மலைச்சார்வில் யாகம்செய்பவருமாகிய அத்திரி முனியை அங்கிருந்து அகற்ற வேண்டும்' என்று கூற, நாரதரும் அதற்கிணைந்துதேவரீர்களே! இல்லறத்தில் அவர் வாழினும் பற்றற்ற துறவியேஆவர். ஆயினும் உங்கள் கிருபையால் என் வேலையைப்பணிந்து பார்க்கிறேன், என பகர்ந்து மறைந்தார்.

இவ்வாறு கூறி நாரதர் ஞானரண்யத்தில்வந்து சில முனிவர்களோடு அனுகுயா தேவியின் ஆச்சிரமம் அனுகினார்.

பெரியோர்களது வருகையைக் கண்ட தேவியானவள் வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்து, விரும்பி வந்ததின் விபரம் யாதென வினவினான். அம்யாளின் அழுதம் போன்ற மொழிகளைக் கேட்டதும் முனிவர்கள் மழையில்லாத காரணத்தால் விளைவு குன்றி பசிப்பினியால் வருந்துகின்றேம். எப்படியும் கண்களர்ந்து காபாற்ற வேண்டுகின்றேம் என்றார்கள். இரக்கத்தையும் இன்னலையும் கொடுக்கின்ற இவ்வாரத்தையைக் கேட்டதேவியானவள் எந்தவிதமான தர்மத்துக்கு இச்சை கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்றார்கள்.

மனித சஞ்சாரமற்ற இப்பெரும் அடவியில் மருவியும், எந்த விதமான தர்மம் வேண்டும் என்கிறுளே என வந்தோர் ஐயமுற்றர்கள். பின் அதனைசோதிக்க எண்ணி நாரதர்ஏவலால் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு தர்மத்துக்கு ஆடைகொண்டார்கள்.

"கணவனே கடவுள்" என்று தியானித்துக் கொண்டிருக்கும் அவ்வம்மையானவள், கணவனின் பாததீர்த்த பராசக்தியால் அவர்களின் எண்ணைங்களை நிறைவேற்றினார்கள். தீர்த்தமகிழமையால்மன்ன பலவடிவ

மாக மாறிய அற்புத்ததை அண்டையிலிருந்து கண் னுற்ற நாரதர் கீழ்த்திசையை நாடிச்சென்றார் மூன்று மைல் சென்றதும் மழுங்கூர் என்னும் ஊர் வந்தார். அங்கு கடலை உருவாய் தென்பட்ட இரும்புத்துண்டு களை எடுத்து இம்பர் உலகம் எய்தினர்.

ஸும்முர்த்தி களது தேவிமாரின் முகவாட்டமுர், அனுஞ்சையனின் அதிரற்ற வல்லமையும்

இம்பர் உலகம்எய்தினநாரதர் மும்மூர்த்திகள் இல்லாத தருணம் பார்த்து அம்மையே! உலகத்தில் பெரியோர் என்று போற்றும் பெருமை வாய்ந்தவர் களே! எனக்கோர் உதவி புரியுங்கள் என வேண்ட, அவர்கள் மனமிசைந்து தங்களால் இயன்ற உதவி புரிகிறேமென மொழிந்தார்கள். இதைகேட்டநாரதர் தான் கொணர்ந்த இரும்புக்கடலையைப் பொரித்துத் தரவேண்டுமென இரங்கினார்.

தேவிமார்கள் கடலையை வாங்கிப் பார்த்து “இஃதென்ன இரும்பைப் பொரிப்பது எங்ஙனம்? இஃது எங்களால் இயலாது. உமக்கென பித் து பிடித்ததா?” என்று மறுத்துவிட்டனர்.

இஃதைக்கேட்டஇருடி இவ்விரும்புக்கடலையை நாம் பொரித்துக்கொண்டுவருகிறோம்; இதைத்தின்று பார்த்து என்னைமதியுங்கள் என்றுகூறி பூலோகத்தில் வாழும் அனுசுயா தேவிபிடம் வந்து அனுசினார்.

பயபக்தியுடன்பன்னசாலையில்வந்த நாரதரை தேவியானவள் பார்த்துயாது சாரணத்தால் இவ்விடம் வந்தீர்? என்று கேட்க, நாரதர் தன் மனக்கருத்தை வெளியிட்டார்.

நமக்கோர் பின் முத்த காலமாயிருக்கிறது. வருவதெல்லாம் சோதனையாகவேஇருக்கிறது. வருவது வந்துதானே தீரும் என்று தனது கற்பின் வல்லமையால் இருப்புக்கடலையை வாங்கி கணவனைத் தியானித்து பாததீர்த்தத்தின் சக்தியால் பொரித்துக்கொடுத்தார்.

கடலையை வாங்கினதும் அடங்கா மகிழ்ச்சியுடன் நாரதர் அம்மையாசிடம்வந்து ‘பித்துபிடித்தவன் பொரித்துக்கொண்டு வந்திருக்கும் கடலையை தின்று பெரியவர் என்ற அகந்தையை விடுங்கள்’ என்று கூறிய நாரதரைபார்த்து தேவிமார்கள் இஃது என்ன விந்தையாக இருக்கிறது! யார் இதை பொரித்து தந்தனள்? இருப்பைப்பொரிக்கவும் இவ்வுலகில் உடல் எடுத்தார் உள்ரோ? என அவாவுடன் கேட்டனர்.

இதற்கு நாரதர் ‘அம்மையே! இருப்பு மட்டு மல்ல எந்த பொருளையும் எவ்வித தன்மையிலாகக்க் கும் வல்லமைவாய்ந்த ஓர் தேவி அத்திரி முனிவரின் அரும்தவத்தால் அனுகுயா என்னும்பெயரோடு அவனியில் கற்புகளஞ்சியமென விளங்குகின்றார்கள். அம்மாது இருக்குமளவும் உங்களுக்கு ஓர் விதமான பெருமையும், சிறப்பும்கிடையாது; இஃது தின்னம் என்று நாரதர் கூறியதைக் கேட்ட தேவிமார்கள், கடவுள்து பத்தினிமார்களாகவிளங்கும் நமக்கு இக்குறை நேர்ந்ததோ என முகவாட்டமுற்றார்கள்.

தேவிமார்களின் பொருமையும் முப்பூர்த்திகளின் முயற்சியும்

இவர்கள் கடவுளின் பத்தினிகளாக காசினியி ஹள்ளோர் கழறினாலும், பெண்பால் என்ற பெயர்க்கிணங்க அனுகுயாவிடம் பொருமைகொண்டார்கள்.

இங்ஙனம் தங்கள் நிலைக்குத் தகாத குடைத்தைக் கொண்ட இம் மாதர்கள் அனுகுயையின் கற்பை அழிக்க வழியென்னவென நாரதரிடம் வேண்டினர் அதற்கு நாரதர், அம்மா! அஃது உங்களால் இயலாது; உங்களது கணவரது அரும் முயற்சியால் ஒருவாறு கைக்கூடுமென எண்ணுகிறேன். அதனால் நீங்களுடங்கள் கணவரிடம் அத்திரிமுனியின் மனைவி யாயிருக்க நாங்கள் கருதுகிறோம். ஏனெனில் கற்பு வாய்ந்த அவரதுமனைவி இருக்குமளவும் உங்கள் பத்தினியாக அமைந்த எங்களுக்கு பயனில்லை. ஆகையால் அவளதுசற்பை அளித்தாலன்றி நாங்கள் உயிர்திரித்திரோம் என உணர்த்தினால் அவர்கள் உங்கள் எண்ணத்தை ஒருவாறு முடிக்கக்கூடும் என்று மொழிந்து அங்கிருந்து அகன்றுர்.

நாரதர்சென்றதும், தங்கள்கணவர் எப்போது வருவார்எனதயங்கிக்கொண்டிருக்கும்தருவாயில் தம் தம் நாயகர்கள்முன்னே தோன்றினுர்கள். ஒவ்வொரு வரும் தமக்கு ஏற்பட்ட இன்னலை இயம்ப, மூவரும் அவர்களது வருத்தத்தை தீர்ப்போமென வாக்குறுதி செய்து அங்கிருந்து அனுகுயா அமரும் ஆரண்யம் அடைந்தனர்.

மங்கை வர்த்தை கேட்டு மனமிளகி முயல் வோர் மந்தபுத்திகளாம் என்பதை நினையாது கடவுள் தன்மைவாய்ந்த இவர்களது நிலை ‘வரும்விதி இராத் தங்கது’ என்னும் முதுமொழிக்கிணங்கியே இருந்தது. அந்தோ! மும்முர்த்திகளே இங்ஙனம் மோகங்கொள்வாராயின் மானிடப்பிறவி வாய்ந்த நம்மவர்களின் நிலையை எடுத்து இயம்பவும் கூடுமோ.

கற்பின் பெருமையும் கிழவர்களது குழாயியருவமும்

மூவரும் முதுகிழவரைப்போல் வேடம் பூண்டு அனுகுயாதேவியிடம் சென்றனர். தன்னகத்தேவரும் யாவருக்கும் தடையின்றி உபசரிக்கும் உத்தமியாகிய தேவியானவள் இவர்களைக்கண்டதும் அவர்களுக்கு வேண்டிய பணிலிடை செய்தனள். உடனேஅவர்கள் பசியின் கொடுமையால் இப்பகுதியிடம் புகுந்தோ மெனப் புகல், உடன்பட்ட உள்ளத்துடையவளாய் நித்திய காமானுஷ்டானங்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டு கூறினார்.

மூவரும் அருகாமையிலுள்ள பிரஞ்சாத தீர்த்தத்தில் வந்து ஸ்நானம் செய்து அனுஷ்டானங்களை முடித்து ஆச்சிரமம் சென்றனர். இத்தருணம் தேவியானவள் கணவனது பாததீர்த்தபராசக்தியால் அறுக்கவை உண்டிகளை அழுதம் போன்று படைத்தாள். அவர்கள் வந்ததும் ஆசனம் இட்டு அமரச்செய்து இலையிட்டு இலவணம் பருமாறி சாதம் கொணரச் சித்தமானார்.

களங்க மனத்தினராய் கிழவர் மூவரும் திடுக் கிட்டார் போல்எழுந்துவிட்டார்கள். இஃதுகண்டதும் என்ன மோசம் செய்தோமெனக் கவலையுடன் தேவியானவள் யாது நேர்ந்ததென்று அவர்களிடம் அடிபணிந்து அழுதுகேட்டனள். அதற்கு அவர்கள் மழையில்லா காரணத்தால் மண்டலம் ஒன்று உணவில்லா மல் வருந்திய நாங்கள் உண்ணவேண்டுமானால் ஒரு நோன்புஉண்டு. அந்நோன்பு முடிந்தாலன்றிஉணவு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாதென பதில் கூறினார்.

எவ்விதமாகிய நோன்பானாலும் இவ்விடம் அனுஷ்டித்து பசிப்பினியை தீர்த்துப்போவதே பார்ப் பன்றாகிய உங்கள் கடமையென, மாசற்ற மன முடைய மங்கையின் கூற்றை கற்புக்கரசியெனக் கண விழும் நினையாத இவர்கள். பிறக்கும்போது எக் கோலத்துடன் எழுந்தனையோ அத்தன்மையில் அன்னம் பறிமாறினால் அருந்துவோமென வருந்துயரை என்னுது உயரிய பெண்பாலிடம் மொழிந்தனர்.

இஃதை செனியுற்றதும் என்ன மாயமோ நமக் கோர் துன்பகாலமென தளர்ந்த மனதுடன் தாழ்ந்த முகத்தினராய் திகைத்தினள். சற்றுநேரம் பொறுத்த தும் திகைத்தால் பயன் யாது? கணவனே கடவுள் என்றும் கற்பே நன்னென்றியென்றும், நினைத்து நாள் போக்கும் யான் எனது கற்பிள் பெருமையால் அவர்கள் கூற்றுக்கிணங்க அவர்களது ஆசையை முடிப் பேன்; அவ்வாறுசெய்யாவிடில் பெண்ணுருக்கொண்ட யான் கற்பணி பூண்டதினால் காசினியில் யாதுபயன்? மனமே உன்கணவனில் பாதத்தீர்த்தமானது உன் அருகாமையில் இருக்கும்போது உனக்கு எங்ஙனம் துயர் நேரிடும் என்று மனவுறுதிப்பட்டு பாத தீர்த்தத்தை கையில் எடுத்து கணவனை தியானித்து குழந்தையாக மாறக்கடவுதென கிழவர்களின் தலை யேல் தெளித்தனள்.

என்ன அதிசயம்! பெண்களின் கற்புக்கு இத்தனை பெருமையுண்டா! கற்பில்லா பெண்களே! இக் கருத்தை நினையுங்கள் என்று தோன்றுமாறு ஆக்கல், அழித்தல், பேணுதல் என முத்தொழிலையும் புரியும் மும்முர்த்திகளும் கற்புக்களஞ்சியமான இப் பெண் மணியால் பால்மனைம் மாருக்குழவியானார்கள் என்று கூறவேண்டியதாயிற்று.

குழவிப்பருவம் வாய்ந்த இவர்களைத் தேவியானவள் அவர்கள் எண்ணப்படியே பால் ஊட்டி பசிப்பினி ஆற்றி தனது கற்பை காசினியில் நிலைநாட்டினால். அந்தோ? கற்பின் பெருமையே பெருமை.

அத்தீரீயின் வருதையும் அனுஷ்டயயின் அறவொழுத்தமும்

குழந்தைகளால் அடையும் குதூகலம் உணர்ந்திராத அவ்வம்மையார் இக் குழந்தைகளை ஈன்று எடுத்த ஸாதாவைப்போல இனிது காப்பாற்றினால். சற்று நேரத்தில் குழந்தைகள் கண்துஞ்சவும், களிப்புடன் துயிலச்செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் கணவனைத் தியாணிதது மூன்று தொட்டில்கள் வரவழைத்து குழந்தைகளை அதில் அமர்த்தினால்.

கற்புடைய மாதர்களுக்கு எது தான் கை கூடாது! கண்ணகி என்ற கற்புக் கடவுள் மதுரை மாநகரை சொல்லளவிய நீரூக்கவில்லையா! நிற்க.

தொட்டிலில் கிடக்கும் குழந்தைகளைக்கண்டு ஆனந்தகடலில் ஆழ்ந்து அரும்பொருள் வாய்த்த மொழிகளால் அம்மையானவள் தாலாட்டினால். இவ்வினிய குரலின் இனிமை கேட்டு, இஃது யார் ஒவி என்று அறிய நாரதர் தன் வீணகானத்தோடு அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

அவர் ஆசிரமத்துக்குள் யாரும் அறியாது உற்று பார்க்கும்போது தொட்டில்களையும், பக்கத்தில் அன்புடன் அமர்ந்து தாலாட்டும் அனுகுயையும் கண்ணுற்று ஆச்சரியம் கொண்டு அத்திரி முனிவர் அமரும் யாக்ஷாலைக்கு சென்றார்.

இதுகாறும் தன்னை நாடி வராது இன்று எய்திய நாரதரைப் பார்த்து முனிவர் வேண்டிய உபசாரம் செய்து ஆசனத்தில் அமர்த்தினார். அமர்ந்த நாரதர் அத்திரியே என அழைத்து ‘உமது உபசாரம் யாவும் நன்றாயிருக்கிறது. இதன்பயனையும் பெருமையையும் நன்கு அறிந்துகொண்டேன். உமது பத்தினியாகிய அனுகுயா தேவியானவள் தன் கணவன் தன்னை விட்டகல்வது எந்நாளோ என்று ஏக்கமுற்றிருந்தாள். நீவிர் அவ்விடம் விட்டு அகலும் தருவாயில் தகும் நீதி களைக்கூறி தமது எண்ணம் நிறைவேறியதென அகமகிழ்ந்தாள், மகிழ்ந்ததின் பயனும் மூன்று மகவை ஈன்றெருத்து அக்குழந்தையை அழகிய தொட்டில் களில் அமர்த்தி தாலாட்டுகிறார். மூன்று விதமான குழந்தைகள் தொட்டிலில் அயர்ந்து நித்திரை செய்வதைக் கண்டு வியப்புற்றேன்று கோபத்துடனும் வன்மையுடனும் கூறி அவ்விடம் விட்டுப்பிரிந்தார்.

இஃதைச் செவியுற்ற அத்திரி முனிவர் தனது தேவி பத்தினிக்கரசி என அறிந்திருந்தும் தான் மிகுந்த அறிவாளியாயிருந்தும் நாரதர் சொல்வன்மையால் யாகத்தை நிறுக்கி தனது உறவிடம் உற்றார். அத்தோடு அவ்விடம் இருந்தவர்கள் அவரவர் இடம் புகுந்தனர்.

முனிவர்களே சொல் வன்மையால் மயங்குவாராயின் மற்றவரியல்லப செப்பவும்வேண்டுமோ? இவ்

வலையில் ஈடுபடாதவர் சுருங்கக்கூறின் இல்லை என்றே கூறலாம். தமிழ்புலமை வாய்ந்த அதிவீர ராமபாண்டியர் தாம்இயற்றியநறுந்தொகைள்ளும் ஹலில் ‘பொய்யுடைய ஒருவன் சொல்வன்மையினால் மெய்போலுமே மெய்போலுமே’ என்று மொழிந்து உள்ளார். இந்தீபற்றியே முனிவர் நாரதரின்சொல் வன்மையினால் மெய் என்று நம்பி மனம்தடுமாறினார்.

முனிவர் ஆசிரமத்தின் அருகாமையில் வந்து ‘அடி அனுகுயா’ என்று அழைக்கவும், அடி என்ற வார்த்தையைக் கேட்டு அம்மையானவள் அச்சம் கொண்டாளெனினும் ஆவைக்கண்ட கன்றப்போல அகமகிழ்ந்து அடிபணிந்தாள். தம்முன் வணக்கத் துடன் கை குவித்து நிற்கும் தேவியைப் பார்த்து, பெண்ணே நம் ஆசிரமத்தில் அமர்ந்திருக்கும் தொட்டில்களில் தூங்கும் குழந்தைகளின் வரலாற்றைக் கூருவிடில் அகலிய தேவிக்கு நேர்ந்த ஆபத்து விளையும் என வெகுண்டார்.

தன் கணவன் இதுகாறும் கூருத அடி என்ற அழைப்பு குறியையும் அவரது மனப்பான்மையையும் கண்ணுற்று தேவியானவள், யார்செய்த தீவினையோ இவ்வாறு மூண்டதெனவருத்தம்கொண்டாளாயினும் கணவனது கோபத்தை அகற்றுவது கற்புடைய மாதருக்கு அழகென மதித்து குழந்தைகளின் வரலாற்றையும் மற்ற செய்திகளையும் இதமாகக்கூறி ஆருத கோபத்தை நீருக்கினுள்.

தனது பத்தினியின் தன்மையும் அறநெறி யையும் கேள்வியற்ற முனிவர், என்ன மோசம் செய்தேன்! துறவியாயும்ஞானியாயும் இருந்து என்ன

பேதமையாய்விட்டேன். தணியத்தகுவது கோபமென அறிந்திருந்தும் யாது பயன்! ‘கண்ணல் காண்பதும் பொய், காதால் கேட்பதும் பொய், தீர் விசாரிப்பதே மெய்’ என்ற தத்துவத்தை உணர்ந்திருந்தும் என்ன தீவினைக்குஆளாகிவிட்டேன்! கேவி வார்த்தை கேட்பதால் வரும் பயன் இதுவா! சொல்லுக்கு இவ்வளவு வன்மையும் உண்டா என்று பலவாறு கவலை கொண்டாராயினும், மனைவியின் மன ஊக்கத்தையும் மாண்பமெந்த கற்பையும்கண்டு மனம்தேறி முன்போலவே இன்புற்று வாழ்ந்தார்.

கணவரைக் காணுத்துயாரமும் கண்டோர் கூற்றும்

நாரதர் தன் காரியம் கைகூடியதென அகமகிழ்ந்துதேவிமார்களிடம்சென்றார். அவர்கள் தங்கள் கணவர் இதுகாறும் வராமையால் அனுகூலையின் கற்பை அழித்திருக்கக்கூடுமென்று ஓர் பக்கம் ஆனந்தமும் மற்றேர் பக்கம் இன்னும் நம் நாயகர் வரக்காணவில்லையே! என்ன மோசம் நேர்ந்தோவென ஆருத்துயரமும் அடைந்தனர்.

இவர்கள் நிலையை சுற்று ஆராயுங்கால், உலகம் இன்பதுன்பங்கள் நிறைந்தது; அதனால் இன்பம் வந்ததென இறுபாப்புக்கொள்ளவோ, துன்பம் வந்ததென துயாடையவோவேண்டாமென்று மன்னுவகத்தாருக்கு புகட்டுகிறார்களோ எனத் தொன்றிடும்.

இத்தருணம் நாரதர் வருகையை கண்டதும் தேவிமார்கள் எங்கள் கணவர்கள் இதுவரையும் வரக் காணோம்; ஆகையால் அனுசுகையையின் கற்பு அழிந் திருக்குமென என்னுகிறோம்; திரிலோகசஞ்சாரியான உமக்கு தெரியாதிருக்குமோ? என்று கூற, நாரதர் நமக்கொன்றும் தெரியாது; ஆயினும் வீணை நாதத் தாஸ் வீற்றிருக்கும் இடத்தை ஒருவாறு பாம்பாட்டி போல் பகர்வேணேன, விளம்பி அதன் நாதத்தை முழக்கினார்.

இங்ஙனம் நாரதர் வீணையை முழக்கிகொண்டு ‘அம்மா! அவர்கள் இருக்கும் இடம் அறிந்தேன்’ என கூற, தேவிமார்கள் ‘முனிவரே! அவர்கள் எங்கே, என்ன வேலையில் அமர்ந்திருக்கின்றனர்? எப்போது வருவார்? என மிக ஆத்திரத்துடன் கேட்டனர். அதற்கு நாரதர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்; ‘தேவிமார்களே, உங்கள் கணவர்கள் ஒரேயிடத்தில் உங்கள் மாமியும் மாமனும் இருக்கிறார்கள்; அது ஞானகான வனத்திலே, என்றார்.

இதைக்கேட்டு அவர்கள், நீர் கூறியதுசரியாக இருக்கலாம்; ஆனால் எங்களுக்கு மாமன் மாமியார்கிடையாதே, அவ்விதம் ஒருக்கால்இருப்பினும்மூன்று மாமன்மார்கள் வேண்டும். அதனால் உம்முடையகூற்றில் சில ஜயமும் எங்கள் மனதில் தென்பட்டிருக்கிறது என எடுத்தியம்பினர்.

உங்களுக்கு ஏற்பட்ட ஜயத்தையான் கூறிய இடத்திலிசென்று பார்த்து மெய்யோ, பொய்யோ வெனத் திடப்படுத்துங்கள் என்று நாரதர் வீணையை முழக்கிக்கொண்டு பின்னும் கூறுகிறார் அம்மா! இன்னும்சொல்லுகிறேன்கவனியுங்கள், ஓர்மரத்திலிருந்து

பிரிந்து சென்ற மூன்று கிளைகளில் தொங்கவிட்டிருக்கும் தொட்டில்களில் உங்கள் கணவர்கள் குழந்தை வடிவமாக நித்திரை செய்கிறார்கள் என்று கண்காட்சியை காணுதவர் போல கழறினார்.

இங்கும் கண்டதுபோல் கூறும் நாரதரை பார்த்து தேவிமார்கள், அவர்களை வருவிப்பது எங்கும்? முன்சொல்லிய உபாயத்தைப் போல உயிர்பிழைக்க ஒன்று உணர்த்தவேண்டுமென்று மிகுந்த துயரத்துடன் கூறினார்கள்.

அதற்கு நாரதர் அம்மா! நீங்கள் மாறுவேடம் பூண்டு பூலோகத்தில் இருக்கும் ஞானகான வனத்திலேகி அங்கு அமர்ந்திருக்கும் அனுகுயா தேவியை அடிபணியுங்கள். பின் பார்வதி, லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி என்ற உங்கள் பெயர் பெருமையை அற்றி அந்த அம்மையாரிடம் மாங்கல்ய தர்மம் கேளுங்கள். அந்த அம்மாள் உங்கள் கணவரைத்தந்து கவலையைத் தீர்ப்பான். தராவிடில் நான் அங்குற்றுஉங்களை மகிழ்விக்கிறேன்; எனக்கூறி மறைந்தார்.

மறைந்ததும் தேவர்களிடத்திலும் முனிவர்களிடத்திலும் சென்று நடந்த செய்திகளைக் கூறி தமதாய்மார்கள் ஞானரண்யம்செல்வதைக் கவனியுங்கள் என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

தேவிமார்களே, நாரதர் கூற்றுக்கிணங்கஞானரண்யம் போகும்போது வரும் மத்தியில் தேவர்களும் முனிபுங்கவர்களும் கண்டு அம்மா! தேவிமார்களே!

இதுவும் ஓர் செயலோ? இருக்கட்டும். இனி நீங்கள் உங்கள் அகந்தையைத் தவிர்த்து எண்ணிய எண் ணத்தை முடித்து வாருங்கள் என்று வினயமாகக் கூறி அனுப்பினார்கள்.

கற்பரசியைக் காண்பதும் கற்பழிவதும்

முத்தொழிலையும் முடிவுபெறச் செய்ய வன்மை பொருந்திய மும்மூர்த்தியின் பத்தினிமார்களும், இது வும் ஓர் காலக்கொடுமையே என எண்ணி, தங்கள் தங்கள் உருவைமாற்றிக்கொண்டு அனுகுயா தேவி இருக்கும் ஆச்சிரம் வந்தனர். முன்போலவே ஸ்திரி பத்தினியோ அவர்களை உபசரித்து ‘யாதுகாரணம் பற்றி இங்கு வந்தீர்? உங்கள்கணவர்களே? எனப் பகர, வந்தவர்கள்பயபக்தியுடன் மாங்கல்யதர்மத்துக் காக இவ்வாசிரம்புகுந்தோமெனக்கூறினர். இதை கேட்டதும் தேவியானவள் அடங்கா மகிழ்ச்சியோடு ‘துஷ்ட விலங்குகளாலும், கொடிய விஷ ஜூந்துக்களாலும் நிறைந்த இவ்வடவியில் என்னையும் என்நாயகனையுமின்றி வேறுயாரையும் காண்பதறிது, அதிலும் இஃது ஓர் ஆசிரம். இத்தன்மை வாய்ந்த இடத்தில் புகுந்து நீங்கள் உங்களைப் போன்ற பெண்பாலாகிய எண்ணிடம் இங்ஙனம் உரைப்பதுஉரியதா? அவ்வாறு கேட்டினும் என்னால் அஃது இயலுமா? நீங்களே நினைத்துக்கூறுங்கள்.

அம்மா கற்புக்கரசியே! உங்களிடம் எகங்கள் கணவர்களாகிய மும்மூர்த்திகளும் இவ்விடம் உள்ள தொட்டில்களில் நித்திரைசெய்கிறார்களென்று நாரதர்

கூற இவண் வந்து இத்தர்மத்தை வினவினேம். எங்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவர்களைத் தந்து எங்கள் துயரை அகற்றுவிடில் அண்டங்கள் அனைத்தும் துண்பமடையுமென கூறினார்கள்.

இவ்வார்த்தைக்கு தேவிஉடன்பட்டுதொட்டில் களைக் காட்டி ‘உங்கள் கணவரை எடுத்து உயிர்பிழையுங்கள்’ எனுணர்த்தினார். யாவரும் ஆனந்தகடலில் மூழ்கி குழந்தைகளை எடுத்து தங்கள் உறைவிடம் போக எண்ணினர்.

இதைக்கண்ணுற்ற கற்பரசியானவள் இவர்களாலென்றே நமக்கு இடுக்கண் நேர்ந்தது. அதனால் அவர்களை இங்ஙனம் விடுவது சரியன்று என்ற எண்ணைத்துடன், தங்கள் கணவர்கள் என்னிலையில் என்னிடம் ஏகினர்களோ அன்னிலையில் அவர்களை ஆக்கவேண்டும்; அல்லாவிடில் ‘வினைவிதைத்தவன் வினைஅறுப்பதுபோல்’ ஆகிவிடுமோ என மனதில் நினைத்து அக்கினி பகவனை தியானித்தாள்.

அவர் வந்ததும், இப்பெண்களிடம் இருக்கும் குழந்தைகள் சுய உருவத்துடன் மின்னல் போல அவர்கட்கு காட்சிகொடுத்து முன்போல தொட்டிலில் தூங்கும்படிச் செய்வாய் என்று அனுகூயாதேவியானவள் கூற அவரும் அப்படியே செய்தார்.

தங்கள் கைக்கொண்டு களிப்புற்ற குழந்தைகள் தங்கள் கணவரல்லாது இருந்தமையால் இடிவிழுந்தாற்போல பதறினார்கள். எனென்றால் சிவனை வெக்ஷிமிதேவியும், பிரம்மனை பார்வதிதேவியும், விஷ்ணுவை சாஸ்வதிதேவியும் எடுத்ததாலுள்ள கற்பழிவாலாகும். இதனால் கணவரல்லாரைக் கணவனுக்குப்

பாவித்துக் கண்டு களித்தோமே என வெட்கழும் ஜயமும் டூண்டு கற்பழிந்தோமெனக் கலங்கினர். மேலும், பொருமையின் பயன் இதுவோ எனக் கருதினர்,

முனிவர் வருகையும் முயன்ற கருமம் முடித்தலும்

இதனிடையில் நாரதர் இவர்கள் முன் தோன்றி நான் கூறியது மெய்தானு? நினைத்த காரியம் முடிந்ததா? என்று தமக்கொன்றும்தெரியாதவர் போல்கூற அவர்கள் தம் தம் தாபத்தைக்கூறி தளர்வுற்றுர்கள்.

இதைக்கேட்டதும்நாரதர், கவலை வேண்டாம்; உங்களுக்கு நேர்ந்தகுறையை நீக்கும் பொருட்டு ஓர் சாந்தி செய்யவேண்டுமென்று அவர்களை பிரஞ்ஞாத தீர்த்தக்கரைக்கு அழைத்து வந்து அதன் மூன்று கோணிலும் ஹோமகுண்டங்கள்எடுத்தார். ஹோமத் திலிருந்து தோன்றிய ஹோமாக்கினியில் அவர்களை மூழ்கச்செய்து கற்பழிவை அகற்றினார்.

பின்னும், இத்துடன் உங்கள் எண்ணம் ஈடேற வில்லை. கணவனை காண்பதற்குதிருவாதிரைநோன்பு ஒன்று எடுக்க வேண்டுமென்று இயம்ப, அவர்கள் அவ்வாறே அந்நோன்பு எடுத்தார்கள். ஆகவே திருவாதிரை நாள்இவ்வுரில் ஒருவிசேஷநாளாகும். அதிலும் மார்கழி மாத திருவாதிரைநாளை ஓர் புண்ணிய நாளெனக்கருதி பற்பல இடங்களிலிருந்தும் ஆட்கள் தெரிசனத்துக்கு வருவதுண்டு.

இத்தீர்த்தம் இப்பொழுது தெப்பகுளம் என்ற பெயரோடு மத்தியில் அழகியதோர் மண்டபம் விளங்கபெற்று இவ்வூர் ஆலயத்தின் வடபாகம் விளங்குகிறது. இதில் சித்திரை மாதந்தோறும் தெப்பத் திருவிழா என்ற திருவிழா நடைபெறுவதுமுண்டு.

திருவாதிரை நோன்புமுடிந்ததும் நாரதர்தேவி யர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஆசிரமத்தின் அருகாமையில் சென்றதும் அவர்களை மறைந்திருக்க அருளிதான் மட்டும் தபோதனர் தங்கியிருக்கும் ஆசிரமம் சென்றார்.

ஸுரத்திகள் ருக்தி பெற்றதும் மந்தேர் மகிழ்வுற்றதும்

தனிமையாகச்சென்ற நாரதர் திடுக்கத்துடனே அனுசுயா தேவி இல்லாத தருணம் பார்த்து அத்திரி முனியுடனும் சென்று கண்டார்.

அவனியிலுள்ளோர் அடையாத அதிஷ்டம் பெற்ற அந்தனை முனிவரே! என்னை ஆனந்திப்பித்து ஆதரிக்க அவாவுகிறேன். தானுவும்மாலுவும் அயனு மாகி முத்தொழில் புரிவோர் மனைவிமார்கள் முகவாட்டத்துடன் அதோ நிற்கிறார்கள். அவர்களின் வாட்டத்தை அகற்றி என்பேரில் நினைத்திருக்கும் வெகுளியை விரட்டுனீர். அவர்கள் கணவர் மூவரும் களிப்போடு அதோ இருக்கும் தொட்டிலில் அயர்ந்த நித்திரையிலமர்ந்து இருக்கின்றனர். ஸுரத்தி வடிவாயிருக்கும் அவர்களை யசு உருவாக்கி குரியன் உதிப்ப

தற்குள்ளே தந்து மகிழ்விக்க வேண்டுமென தளர்ந்த உடலுடனும் நடுங்கிய மனத்துடனும் நாரதர் வேண்டினார்.

இந்த வேண்டுகோளுக்கிணங்க அத்திரி முனி வர் உள்ளே பார்த்து அன்புக்குறைவிடமே அனுகூயே! என்று அழைத்ததும் நாரதர் நவிலாமலே நகர்ந்துவிட்டார்.

ஏனெனில் யான் இவ்வளவு இடர்களை இயற்றி பல்லோர் மனமும் பதறும்படி செய்தேன். அத்துடன் அத்திரியின் யாகத்தையும் அழித்தேன். இவ்வித இடுக்கண்களைச் செய்த என்னை தேவியானவள் கண்ணுற்றால் யான் படும் பாடு யாதோ? யான் அறியேன் முத்தொழில் புரியும் ஹரன் ஹரியோர்களுக்கே இத்துண்பமானால் எனக்குருவுதை எண்ணவும் கூடுமோ அவர்களது துயரை மாற்ற அவர்களது பத்தினிமார்கள் முயன்றார்கள். எனக்குண்டாகும் இன்னலைப் போக்க பெண்மரோ பிள்ளையோ இல்லாத ஏகாந்த வாசியிருக்கிறேன். மற்றொர் அன்பு பூண்டு ஆதரிப் பார் என்று நினைத்தால் என் பெயர் கேட்ட அளவில் ஸ்வலக்த்தாரும், முடிந்தானே முனிவன்னன்று மொழி வார்களே ஒழிய கனிந்தமனத்தினராய் காப்பாரில்லையெனக்கருதியே நாரதர் பதறி ஓடினார்.

ஓடியதும் தேவிமார்களிடம் சென்று நடத்த செய்திகளைத் தெரிவித்து மறைந்தார்.

இது இவ்வாறிருக்க, அனுகூயா தேவியானவள் அகமகிழ்ச்சியுடன் அத்திரி முன்னே தோன்றினார்.

பக்கத்திலே பயபக்தியுடன் பணிந்து நிற்கும் தேவியைப்பார்த்து முனிவர், தொட்டிலில் கிடக்கும் குழந்தைகளை சுயர்ப்பிரகாச உருவாக்கடவாய்னரூ வேண்ட கணவன் சொற்படியே பாததீர்த்தமகிழமையால் குழவிகள் மூவர்களையும், அவரவர் வடிவத்திலாக்கினால்.

தங்கள் கணவரைக் கண்டதும், மாக வைப் பெறும் துயர், பெற்றெற்றுத்தாலகன்றிடும் தன்மைபோல ஆசைகொண்டு தேவிமார்கள் மூவரும் அன்டையில் அமர்ந்தனர். அதைக் கண்டதும் முனிவர் தன் பத்தினியுடனவலம்வந்த வண்ணமாகவே இருந்தார். இங்ஙனம் யாபேநும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

முடிவுரை

மூவரும் ஒருங்கே காட்சி கொடுக்கும்படிஇந்தகருக்கடைந்த நன்மையை எண்ணியும் தானுமாலயளைத் தளர்வின்றி தினமும் தியானித்தும் இக்கதையின் முடிவுரை கூற முயன்றேன்.

மூர்த்திகள் மூவரும் தங்கள் பத்தினிமார்களுடன் அமர்ந்திருக்கும்பொழுது தமக்குள்ளேஷர் எண்ணம் கொண்டனர். நாம் இவ்வளவுநாலம் குழந்தைபோல கிடந்து அவர்களை சொல்லாலும் செயலாலும் செயலற்றவர்களாக்கினேன். இனி இவர்களுக்குண்டாகும் துயரம், அநுமதிகோர் ஆண்மகவின்று நந்தாளில் நமனுக்களிக்கோர் நிலையிலும் கொடிதென்று எண்ணி நாம் இங்ஙனம் போவது தர்மமன்று: ஆகவே மூஸர்களும் தாங்கள் அம்சமாகிய சந்திரன், தாத்தாத்திரேயன், துர்வாஸாநாமங்களையுடைய உன்று குழந்தையைப்பார்த்து முனிவர் தொட்டிலில் கிடக்கும் குழந்தைகளை சுயர்ப்பிரகாச உருவாக்கடவாய்னரூ வேண்ட கணவன் சொற்படியே பாததீர்த்தமகிழமையால் குழவிகள் மூவர்களையும், அவரவர் வடிவத்திலாக்கினால்.

தைகளை முனிவருக்குக் கொடுத்தருளி ஆசீர்வதித் தனர்.

பின்னர் முனிவர் பத்தினியுடனும் குழந்தை களுடனும் சாஷ்டாங்கம்பணிந்து, இதுபோன்ற தரிசனம் அடியார்கள் அடையும் நாள் எந்நாள் என்று வேண்டினார். அதற்கு அவர்கள் மார்கழி மாதம் அசுபதி நகைத்திரத்தன்று அதிகாலை கருட ரூபமாய் வந்து பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்று ஆசி கூறி அவ்விடம் விட்டு அகல எண்ணினார்.

ஆகவே, இவ்வூரில் மார்கழி மாதம் ஐந்தாம் திருவிழா இந்த ஆகமம் ஒட்டியே நடக்கிறது.

இந்த சரித்திரத்தைப் படிப்போரும் கேட்போரும் இன்னவின்றி இன்பருலகம் ஏக இறைவனை இறைஞ்சுகிறேன்.

அன்பின் வாழ்வே இன்ப வாழ்வு

பக்தியின் மாண்பு

பகுதி 2

கௌதமர் சாபநும் [தேவேந்திரன் துயரநும்

நம் ஹிந்துபுராணங்களில் உலகங்களை மேலுல
கம், பூவுலகம், கீழுலகம் என்று மூன்று முக்கிய பாகங்
களாக வரையறுக்கின்றனர். அதில் மேலுலகத்தை
இம்பர் உலகம் என்றும் தேவர் உலகம் என்றும் வழங்
குவதுண்டு. இத்தேவர் உலகத்து மன்னை தேவேந்
திரன் என பெருமை பாராட்டி புகழ்வர்.

மேலும் இவரைக் கீழ்த்திசைக்கு அதி பன்
என்ற வரையத்துக்கூறுவாரும் உளர். இவர் எவ்
விடத்துக்கு அதிபராயிருப்பினும் தேவர்களென்றும்
தேவேந்திரனென்றும் புராணங்களில் பல இடங்களில்
இரும் புகழ்ந்திருப்பதைக்காணலாம். ஆகவே தேவேந்
திரன் என்ற ஒருவர் உண்டு என்று நம் முதாதை
யோர் சொல்லுக்கிணங்க ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய
தாயிருக்கிறது.

ஒருக்கால் இவர் கௌதம பத்தினியாகிய
அகல்யா தேவியிடம் ஆசை கொண்டார். பாற்றுன்
பெண்டிரை மணக்க கோருவது கொடிய பாவங்களி
லொன்றென காமவெகுளியால் அவருக்குத்தெண்டட
வில்லை. இதற்காக பல நாள் முயன்றும் பயனற்றன.
ஒருநாள் தன்னண்ணம்பட்டேற நள்ளிரவில் ஓர் சேவல்
கோழியின் வடிவெடுத்து கௌதமர் ஆசிரமத்தில்
வந்து கூவினார்.

வைகறைப்பொழுதாயினவன வேதியர்திடுக் கிட்டு ஸ்நானத்துகாக வெளிச்சென்றார். உடனே தேவேந்திரன் உள்ளே புகுந்து அகலியாவைமணந்து கொண்டான்.

முனிவர் கங்கையை அணுகியதும், அதன்நித் திரையைக்கண்டு நேரமாகவில்லையென ஆசிரமத்தை அணுக, இந்திரன் பூஜைவடிவமாக புறம் சென்றான் பூஜையை இந்திரன் என்று இருடி ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்து, உடல் முழுவதும் பெண்குறியாக போகக் கடவுதென கூறியதோடு அகலியாதேவியையும் கல்லாய் சமையகடவாய் என்று சாபம் செய்தார்.

இதைக்கேட்டு நடுக்கங்கொண்ட தேவி அடிபணிந்து, அடியேன் இவ்வுரு எடுப்பதுஎந்நாளென்று வடித்த கண்ணீருடனும் மடித்த வாயுடனும் வேண்டி ஞன். அதற்கு முனி, அறியாமற்செய்த உன் பிழைக்காக ஒரு காலத்தில் தசாபுத்திராய் அவதாாம் செய்யும் ஸ்ரீராமபிரான் திருவடிகள் தீண்டப்பெற்றதும் முக்தியடைவாய் என்றார்.

பின், சாபத்தினால் வெளிவர வெட்கம்பூண்ட இந்திரன் முனிவரின் பாதத்தில் தண்டனிட்டு, சிறியேன் அறியாமற்செய்த பிழை பொறுத்து ஓர் ஆறுதல்மொழி தரவேண்டுமென்று இரங்கினன். முனிவரோமனமிரங்கி, மும்முர்த்திகளும்ஒருங்கேஜிருக்கும் தருணம் சென்று பூஜைத்தால் புனித உடம்பாவாய் என்று உகந்தமொழி கூறி அனுப்பினார்.

இதனால் தேவபதி ஒருவாறு தேறுதல் அடைந்தாலும், அதுகாறும் நாம் வெளிவருவது எங்களும்

அந்தியப் பெண்டிரை ஆசிப்பதால் வரும் பயன் இதுவோ? அரசாராயிருந்தும் தேவபதியாயிருந்தும் யாது பயன்! காமத்தால் இவ்வித இடுக்கண் பொற் றேனே! வதை செய்யாஸல் விட்டதே நம் பாக்கிய மென நினைத்து, தனது அரண்மணையின் உப்பரிகையில் சென்று உடம்பைப் புதைத்து பஞ்சணையில் படுத்துக்கொண்டான்.

இதை அறிந்த நாரதர் இந்திரனிடம் சென்றார் நாரதரை கண்டதும் அடிபணிந்து நடந்ததைக்கூறி அடியேனது அகத்துயரை அகற்றித் தர வேண்டுமென்று இரங்கினர். அதற்கு நாரதர் இசைந்து அங்கிருந்து மறைந்தார்.

நாரதர் கூற்றும் அரசின் வரிசையும்

ஞானகான வனத்தில் வசிக்கும் அத்திரிக்கு அருள்கொடுத்து மும்முர்த்திகள் மறைய உன்னுகையில் நாரதருக்கு தேவேந்திரன் கூறியது ஞாபகத்தில் வர, உடனே அங்கு சென்று அவர்களை அடிபணிந்தார். வணங்கிய நாரதரைப்பார்த்து யாது விசேஷ மென மும்முர்த்திகள் கேட்டனர். அதற்கு நாரதர், தேவரீர்களே! தேவபதி தனக்கு நேர்ந்த சாபத்தால் மிக வருந்துகிறுன். அவன்பேரில் கருணை கூர்ந்து கொதமர் கூற்றுக்கிணங்க அவனது துன்பத்தைத் துடைக்க வேண்டுமென வேண்டினார்.

இதனை அருசாமையிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த அத்திரி முனிவரும் கீழ்வருமாறு கூறினார். யான் ஹிமயமலையில் செய்த யாகசாலையில் வைத்து அவளைக்கண்டதும் அளவிலா வருத்தம் கொண்டேன்

அதனால் அவனது துன்பத்தை அகற்றி ஆதரிக்க வேண்டுமென்று நாரதர் சொல்லுக்கு இசைந்து கூறினார்.

இவ்வார்த்தைகளை கேட்டதும் மூவரும் சம்மதித்து இந்திரனை அழைத்து வரும்படி நாரதரை அனுப்பிவிட்டு பிரஞ்ஞர்த தீர்த்தக்கரையின் தென் பக்கத்திலுள்ள அரச மரத்தடியில் அமர்ந்தனர். இவர்கள் தங்கியது எவ்வாறெனில்:

மூலதோ பிரம்மாஞ்சபயா மத்தியதோ விஷ்ணுருபினே
அகர தச் சிவரூபாயா விருஷ்ட ராஜபதே நம:

என்ற தன்மையில் ஆயிருந்தது. இதனாலேதான் இம் மரத்திற்கு வரிசையும் இம்மந்திரம் ஏற்பட்டது. தவிர இதை அசுவஷ்டமரம் மற்ற மூன்று யுகங்களிலும் துளசி, வில்லும், சரக்கொன்னை என்ற வடிவாய் முறையே மாறிவிடுகிறது. ஆகவே இக்கலியுகத்தில் சரக்கொன்னை வடிவில் இம்மரம் பட்டு நிற்பதை இவ்வூர் ஆலயத்தில் இன்றும் கண்டு மகிழலாம். இதற்கு கொன்னையடி என்று இப்போது வழங்குகிறார்கள்.

இந்திரன் வருகையும் நந்திதேவரின் மறுபிழு

நம் அரசருக்கு நேர்ந்த ஆருத்துயரத்தால் கவலையோடிருக்கும் தேவர்கள் விதிகளைக் கடந்து சென்றநாரதர் மனவாட்டத்தோடு மஞ்சத்தில் அமர்ந்தி

திருக்கும் மருத்துவ ஜெக்கண்டதும், அவன் அடங்கா வருத்தத்துடன் அவரடி பணிந்து ஆசனத்தில் அமர்த் தினான். உடனே நாரதர் வருத்தம் வேண்டாமென நடந்தநிகழ்ச்சிகளை நவின்று ஞானரண்யத்துக்கேகும் படி கட்டளையிட்டு அங்கிருந்து அகன்றார். இதுகேட்ட இந்திரன் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஜூராவதமென்ற தன் யானையை முன்னே நடத்தி ஆறுகுதிரைதனை பூட்டி யதும், அலங்காரம் அமைக்கப்பெற்றதுமான பொற் றேரில் ஏறி நாற்புரையும் படைகள் சூழவும், பற்பல வாத்தியங்கள் முழங்கவும் பிரஞ்ஞாத தீர்த்தக் கரையின் வடபாகம் வந்து இறங்கினான்.

அங்கே தனதுதேரையும்படைகளையும் நிறுத்தி தான் மட்டும் ஜூராவதத்தோடு பிரஞ்ஞாத தீர்த்தக் கரையில் வந்தான். அரசமாத்தண்மையில் போகும் போது வழியில் நின்ற நந்தி தேவர் மறுத்தார். இந்திரன் இரங்கியும் இயலவில்லை. நந்தி தேவரோ உன்பெருமையான வருகையால் பயனில்லை; குல குருவின் அருள் பெற்றுலன்றி அவர்களை காண முடியாது என்று கூறி அவனை அனுப்பிவிட்டார்.

இந்திரன் தேர் முதலியவைகளை தங்கவைத்த இடம் தேரூர் என்ற பெயரோடு வழங்குகின்ற ஓர் ஊர் இதன் வடபாகம் இருக்கிறது. மேலும் அவரை மறுத்த நந்திதேவரைக் கோபுர வாயில் பக்கத்தில் இன்னும் காணலாம்.

வரை ஏற்பாடும் வரம் போறுவதும்

இந்திரன் நந்திதேவரிடப்பள்ளவோகெஞ்சி யும் எண்ணாம் கடௌரத்தால், கீழ்ப்பக்கம் தோன்றும்

மலையில் சென்று தன் குலகுருவாகிய பிரகஸ்பதியை நினைத்து தவம்செய்தான். தவத்துக்காக அம்மலையில் ஓர் குளமும் குழித்தான். தவத்தைக்கெடுக்க ஸப்தகன்னியர்கள் வந்து தம்மால் இயன்ற முயற்சி செய்தனர். அஃது பயன்படவில்லை. முடிவில் தபோநிலையின் மஹிமையை அறிந்த பிரகஸ்பதியே இங்கு வந்தனர். மருத்துவான் மனம் பூரித்து அவர் முன் அடிபணிந்து நின்றன.

உடனே பிரகஸ்பதி இந்திரனைப் பார்த்து இவ்இவ்வாறு கூறினார்; தேவபதியே! நீ நினைத்தகாரியம் தடையில்லாமல் முடிவுபெற விநாயகரையும் நந்தி மன்னரையும் ஒருங்கே பூஜிக்கவேண்டும். பிற கு அவர்கள் தங்கியிருக்கும் அரசமரத்தையும் பூஜித்து அம்மரத்தின் எதிராக ஓர் நெய்கொப்பரையில் நெய் விட்டுக்காய்ச்சி அதில் இறங்கி பஞ்சாட்சர மந்திரத் துடன் ஆயிரத்தெட்டு தடவை அச்சமின்றி மூழ்க வேண்டும். இங்ஙனம் நீ செய்வாயானால் உனது பக்தியின் மாண்பை கண்டு கடவுள் ஸானித்தியமாகி உனது உடம்பை புனிதமாக்குவார் என்று கூறி ஆசீர்வதித்து மறைந்தார்.

இங்ஙனம் மருத்துவான் தவம் செய்த மலை மருத்துவாமலை என்ற பெயரோடு இவ்வூரின் கீழ்த் திசையில் காணலாம். அங்கே தேவேந்திரன் தவம் செய்த தேவேந்திரன் பொத்தையும், தேவேந்திரன் கூனையும் உண்டு. மருந்து வகைகள் பல இம்மலையில் இருப்பது பற்றி மருந்துவாழ்மலை என மறுபெயர் புனைந்து கூறுவாரும் உள்ளர். சித்தர்கள் தவமிருக்க வந்ததால் சித்தசைலமென்றும் அழைப்பதுண்டு.

கோட்டாறும் கொடியசாபமும்

வரம் பெற்ற வானேந்திரன் வந்து நதியை ழஜிக்கநினைத்தான். ஆனால் நதியில்ஸ்நானம்செய்து ழஜிப்பதே புண்ணியமென் கருதி தனது யானையிடம் மலையில் சென்று போதுமான ஜூலம் கொண்டுவரக் கட்டளையிட்டான். உடனேயானை வடதிசையைநாடி சென்றது. அங்கு மலையை அணுகி இரண்டாகப் பிளந்து உட்பக்கம் இருந்த ஊற்றுநிரை தன் நான்கு கோட்டுகளாலும் தரணியைக் கிழித்து அதன் வழி யாக அமரபதி அமரும் ஆரண்யத்தில் கொண்டு வந்து சேர்த்தது.

இதனை வரண்டிருந்த ஞானகாரன்யம் முழு வதும் நீர்வளம் பொருந்தி செழிப்புற்றதால் அத்திரி முனிவருக்கும் அடங்கா மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இத் துடன் இந்நகி தீர முழுவதும் நஞ்சை பயிர்களுக்கு தகுதியாய் நஞ்சை நாடெனபெயர் வழங்கியது. இப் பெயர் வழங்கும்படி யானை கொணர்த்த இந்நதியை தந்த நதி என்றும், கோட்டாறு என்றும் அழைத்து வருகிறார்கள்.

இவ்வாறு அருமுயற்சியால் ஜராவதமானது நதியைக்கொண்டு வரும்போது அதன் ஓர் கொம்பு முறிவுபட்டது. இந்தவருத்தத்துடனும் களைப்புடனும் பிரஞ்ஞாததீர்த்தத்தின் மேல்பக்கம் ஓர் அரசமரத்தடி யில் படுத்துகொண்டது. சற்றுநேரம் பொறுத்ததும் தன் துதிக்கையால் அம்மரத்தின் ஓர்கிளையை ஒடித் தது. இக்கிளையோ அருகில் தவம் செய்து கொண்டிருந்த வேதவியாசர்மேல் பட்டது. உடனே வியாசர் தனக்கிடர் செய்தவன் கல்லாகப் போவதென சாப மிட்டு அங்கிருந்து அகன்றார்.

கோடுத் தூறுத் கோட்டாறு. இக்கோட்டாறு பழையாறு என்ற பெயரோடு இதன் அருகாமையில்

இருக்கிறது. தவிர கோட்டாறு என்ற ஓர் ஊரும் உண்டு. இது உற்பத்தியாகும் மலையையிரண்டாம்வரி மலையெனவும் கூறுகிறார்கள். மேலும் யானைப்பாறை என்ற பெயரோடு யானை வடிவமாகிய ஓர் பாறையும் அதன் பக்கத்தில் வேதவியாசநாயகர் என்ற ஓர் ஆலயமும் தெப்பக்குளத்தின் மேல்பக்கம் பார்க்கலாம்.

முனிவர்கள் ஏக்கழும் முன்னூற்று நங்கை தோற்றும்

இஃது இவ்வாறிருக்க, இந்திரன் தன்யானை கொண்டு வந்த ஜூலத்தில் ஸ்நானம் செய்து நந்தி தேவரையும் விக்னேசவரரையும் ஒருங்கேதியானிக்கு அவர்களது அன்பைப்பெற்றுன். தன் குலகுரு காறிய வாறு அரசமரத்தை வலம் வந்து ஜீத்து அதன் எதிராக தான் இறங்கி மூங்கும்படியான வார்ப்பு ஒன்று அமைத்து அதில் போதுமான நெய்யிட்டுப் பொங்கலைவத்தான்.

பக்தியின் மாண்பால் பரமரை நினைத்து பஞ்சாச்சரம் உச்சரித்து அச்சமின்றி அகம்தாவி ஆயிரத் தெட்டு தடவை மூங்கிணை.

அந்தோ! பக்தியின் பெருமையை பகரவும் கூடுமோ? இந்திரனுக்கு எள்ளளவேனும் உட்ணம் தாவவில்லை. ஆனால் தேவர்களும் முனிவர்களும் வெப்பத்தின் வேவால் உயிர்போயிற்றென ஏங்கி இந்திரன் அமரும் இச்சீந்திரம் வந்து அடங்கா ஆச்சரியம் கொண்டனர். கடவுளை தியானித்து கவலையின்றி நெய்யில் மூங்கிக்கொண்டிருக்கும் தேவபதியை கண்டதும் இவர் தேவபதியோ என ஏக்கழுற்றுர்கள்.

நெய்யில்முழுகியும் கடவுள்ளானித்தியமாகாத தால் அக்கனியை வளர்த்தி அதிலும் மூழ்கவேண்டுமென அமரபதி எண்ணினான். இதற்கு சாக்ஷிகளாக தூர்க்காதேவியும், அம்வம்மையாருடன் முக்கியமான முன்னாறு தேவர்களும் இருந்தனர்.

இத் தூர்க்காதேவியை, முன்னாற்று நங்கை என்றபெயரோடு இவ்வூர்தெப்பக்குளத்தின் வடபக்கமிருக்கும் ஆலயத்தில் கண்டு தரிசிக்கலாம்.

சாய முத்தியும் ச.சீந்தாரமும்

இத்தருணம் முப்பூர்த்திகளும் இந்திரன்பக்கத்தில் அனுகி, அமரலோகத்து அதிபதியே! அன்னியமாதரை ஆசித்ததால் அடைந்த துன்பத்தை அறிந்தோ? ஆயினும் உன் அன்பான பக்தியால் அகமகிழ்ந்து இவண்வந்தோம், உன்றுடம்பு புனிதமாகக் கடவாய் என்று கூறி அவனது பூஜையை என்றும் அடைய விரும்புகின்றே மென்று சொல்லி அவ்விடம் இருந்து மறைந்தார்கள்.

இவர்கள் கூற்றுகினங்க இந்திரன் இச்சூந்திரத்தில் மும்பூர்த்திகளும் அடங்கிய ஓர் ஜோதி ரூபமாகியசிவலிங்கம் பிரத்தித்துவின்னும் இவ்வாலயத்தில் பூஜை செய்து வருகிறார்.

இதனால் ஆலயத்தில் அர்த்தசாமபூஜை இல்லை மேலும் இந்த சிவலிங்கத்துக்குநாள்தோறும் நடத்தும் அபிஷேகத்தில் சற்றேனும் நமக்கு காணமுடியாது. அத்தீர்த்தம் பாய்வதற்குரிய கோழுகியும் இங்கில்லை அர்த்தசாமபூஜை அமராபதி க்கானதால் இன்றுமாலை பூஜை செய்தவர் மறுதாள் காலையில் நடைதிறக்கக் கூடாது. ஆகவே ஆலயத்தில் பூஜை செய்வதற்கு இருவர் அமைந்திருக்கின்றனர்.

காலையில் நடைதிறக்கும்போது அகங்கண்டது புறங்கூரேன் என்ற வாக்குறுதி செய்தே வாயில் திறக்கவேண்டும். இவர்கள் சுகபுரம், பெருமளம், இருஞாலக்கோடு என்ற பெருமை பொருந்திய மடங்களிலுள்ள மறையவர்களாகும்.

இங்ஙனம் இந்திரனது உடம்பு, பக்தியால்புனிதமானது இவ்விடத்தே ஆகும். ஆகவே இதற்கு சசீந்திரம் எனப்பெயர் வழங்கியது.

சசி+இந்திரன்=இந்திரன் சாபம் நீங்கி சசியான இடம். இவருடைய பிரதிஷ்டையை மூலஸ்தானம் என்று இப்போதும் இயம்புகிறார்கள். மேலும் அவர்ந்தியையுர்விக்னேசுவரரையும் ஒருங்கே தியானித்ததால் ஆலயத்தில் இந்திர விநாயகர் என்ற ஓர் விநாயகர் கோவிலுப், அவர் முன் நந்திதேவரையும் பார்க்கலாம்.

இந்திரன் நெய்யில்முழுக்கிபுனிதமாகிய இவ்வூர் ஆலயத்தில், தீங்கு செய்தோர் நெய் முக்கவேண்டும் என்ற ஓர் வழக்கம் வெகுகாலமாக நடந்துவருகிறது. அஃது A.D. 1839 முதல் 1849 வரையில் 10 வருஷ காலம் பக்தியுடன் ஆண்டு வஞ்சி நாட்டை வளம் பெறச்செய்து சுகபதம் அடைந்த சுவாதித்திருநாள் ராமவர்மமன்னரின் அரிய மனத்துத்தினங்க அழிந்து விட்டது.

இவ்விதம் பேர்போன இவ்வாலயத்தில் பக்தி வைப்போர் இகத்தில் இன்பம் அடைந்து முக்தி அடைவர் என்பது தின்னனம்.

பக்தியின் மாண்பே பாரதர் மாண்பு

முற்றிற்று

போது

பல்வகை மாங்களால் நிறைந்த இக்கானகம் வழியே நடந்துசெல்லும் ஓர் ஆயர்மகளிர்க்கு மூங்கில் எப்போதும் இடறியற்றியே வந்தது. இதனால் அவள் கொண்டுபோகும் தயிர், பால் முதலியன் அமைந்த மண்பாண்டங்கள் உடைவுபட்டே வந்தன. நாள் தோறும் நடைபெறும் இத்துன்பத்தை அகற்ற ஒரு நாள் அவள் தன்கணவனுடே முறையிட்டாள். இதை கேள்வியற்ற அவள் கணவன் தன் தோழர்க்கோடு இவன் வத்து இந்த மூங்கிலை முறிக்க அதிலிருந்து இரத்தம் பெருகிவிட்டது. இதனால் அவர்கள் ஆச்சரிய மற்று ஜோதிலிங்கமேயென உணர்ந்து ஆனந்தம் அடைந்தனர். இதுமுதல் இவ்வுரில் ஆலயம் ஏற்பட்ட தென்று கூறுகிறார்கள்.

ஆலயத்தில் கடவுளை ரூபத்திலும், ஆரூபத்திலும், ரூபாரூபத்திலும் அமைக்கலாமென்பது முற்று முணர்ந்த முனிவர் கொள்கை. இதை மேற்கோளாக வைத்து இவ்வாலயத்தைபார்ப்போமானால் இந்திரன் சபை அல்லது சித்திரை சபையில் அரூபத்திலும், தேவேந்திரன் பிரதிஷ்டித்த மூலஸ்தானத்திலும், கொண்ணெயடியிலும், அத்திரி முனிவர் பிரதிஷ்டித்த கைலாசத்திலும் ஜோதிலிங்கமானது ரூபாரூபத்திலும் இலங்குகிறது.

மேலும், பாண்டிராட்டைப்பெருமையுடன் அரசாட்சிசெய்துவந்த திருமலைநாயக்கரது திருவருளால் அமையப்பெற்ற திருமாலும். நாஞ்சிகுறவனது நன்முயற்சியால்க்கப்பெற்ற முருகக்கடவுணும், இராமர் வீரபுத்திரர், ஹரிஹரபுத்திரர் முதலியனெணயபிரதிஷ்டைகளும் ரூபத்திலேயே அமையப்பெற்றனவாகும்.

தனிர், ஆன்றபக்தியோடு ஆலயத்தில் வருபவர்களும், வேளாளமரபில் உதித்தவளரும், அறம் வளர்த்து

தாள் என்னும் பெயரினை உடையவருமானார்பெண் மணியை கடவுள் விரும்பிகேட்டதும் இவ்வாலயத்தி லேயே என்றால் வேளாளர்களுக்கும் இவ்வாலயத்திற் கும் உள்ள சம்பந்தத்தைச் சாற்றவேண்டுவதில்லை.

இதனுலேயே இவர்கள் அறம்வளர்த்தம்மன் என்ற பெயரினையுடைய ஓர் ரூபபிம்பம் பிரதிஷ்டித்து மாசி மாதந்தோறும் திருமன்றல்நடத்தி வருகிறார்கள் இத்தருணம் தேரூர், இரவிபுதூர் என்னும் ஊர்களிலிருக்கும் அக் குடும்பத்தார்கள் குதாகலத்துடன் அம்மனுக்கு பட்டு, படுக்கை முதலியன கொண்டு வருவது பார்க்கவேண்டியதோர் காட்சியாகும்.

இத்தன்மை வாய்ந்த இதன் பெருமையை கேள்வியுற்ற பெரியார் ஒருவர் இவண் வந்து மிகுந்த திரவியம் செலவுசெய்து நன்னிலையில் ஆக்கியதுண்டு. அவரே தெற்குமண்டபத்து போற்றி என்னும் தயாள சீலர் ஆவர். பலமண்டபங்களும் மற்றும்செய்ததோடு முன்பக்கம் ஓர் அழகிய சிறுமண்டபமும் கட்டினார். ஆகவே அவரது உருவம் வாயிலில் விளங்குகிறது.

இத்துடன் திருவாவடுதுரை ஆதீனத்தார்களும், சோழாரசர்களும், பற்பலபெருந்தகையர்களும் தங்கள் தங்கள் பக்தியை நிலைநாட்டியிருக்கிறார்கள் என்பது இங்கேயுள்ள கல்வெட்டுகள் சான்றாகும்.

இதில்மிகுந்த பக்திபூண்டொழுகியவர் பிரம்மஸீ வட்டபள்ளி ஸ்தானிகர் ஆதலால் அவர்களே இவ்வாலயத்திற்கு பொறுப்புடையவர். அதோடு ஆலயத்தில் நடைபெறும் சில சடங்குகளுக்கு தெற்கு மண்டபம் போற்றி அவர்களுக்கும் பொறுப்புண்டுவெனப் புகழுவேண்டியதில்லை. இங்கே உள்ள மண்டபங்களினுடையவும் பதுமைகளுடையவும் சித்திர வேலைகளை கவனிக்குங்கால் பாராதுயர்களாகிய நம்மவர்களுக்கு ஓர் பெருமையை அளிக்கும் என்பதற்கு சற்றேனும் ஜயமில்லை, இங்களும் நம்மவர்களுக்கு பொறுமையும்

பக்தியையும் அளிக்கும் இவ்வாலயத்தில் பஞ்சபாண்ட வர்களில் ஒருவரும், கண்ணபிரானின் அன்புக்குற வடையோரும் ஆகிய அரஜனபிரான் வந்து ஓர் பதக்கம் காணிக்கையாக வைத்தார் என்றும், பரசுராமர் தன்பாவத்தைத் தீர்த்தார் என்றும் கழறுவது ஓர் பெருமையன்று.

நாட்டார்களாலும் யோகக்காரர்களாலும் மற்றும்பொறுப்புடன் ஓற்றப்பட்டு வந்த இந்த ஆலயத்தை, சேரபாம்பரையில் தோன்றியவளும் சீர்மையாகியகுணங்கள் அமைந்தவளுமாகிய ராணிலக்ஷ்மி பாய் என்ற அரசு உத்தமி தமது ஆளுகையில் அமர்த்திக்கொண்டார்.

தற்போது அப்பரம்பரையில் அவதரித்தவரும், பஞ்சமென்பதை பறக்கக்செய்து வஞ்சிக்கோர் அணிகலனுய்வினங்குபவரும், முடிதரித்தழுவேந்தர்களிலும் பெருமை பெற்ற சேர மன்னர்களில் சிறப்புற்றவருமாகிய ஸ்ரீ சித்திரை மன்னரின் நற்சிந்தைக்கிளங்கநலம் பெற்று இலக்குகிறது.

சித்திரை இத்தரை நீண்டி வாழ்க!

முற்றிற்று

கன்னியாகுமரி

யான் சீந்திர ஸ்தலமகிமை எழுதி முடித்ததும் சிலபெரியோர்கள், கன்னியாகுமரியின் ஸ்தல மகி மையை இத்துடன் கூறவேண்டுமென விரும்ப அதை யிட்டும் சுருக்கமாக அங்குள்ள பெரியோர்களுடன் இருந்து கிடைத்த அறிவால் கூறிக்கொள்கிறேன்.

முற்காலத்தில் முகாஸ்ரான் என்ற இருவர்கள் இம்பர்களைப் பலவாறு இடுக்கன் இயற்றி வந்தனர். இதை பொறுக்கமுடியாத தேவர்கள் பல பேர்களிடத்தும் தாங்கள் குறைகளைக் கூறியும் பயனற்றயையால் காசி விசுவநாதரை அடைக்கலமாக அடைந்தனர்.

விசுவநாதர் இவர்களுடைய இன்னிலைப் போக்கி இன்பம் அடைவிக்க, தனது சக்தியாகிய காளியை கல்கத்தா என்று கூறும் காளி கட்டத்திலும், அங்கொகிய பகவதியை கன்னிகை உருவாக தெக்கண மாகிய இவ்விடத்திலும் அனுப்பிவிட்டார். இங்ஙனம் மகேஸ்வரி கன்னிகையாகித் தங்கிய ஸ்தலமே கன்னியாகுமரியாகும்.

இன்னும் அங்கு நடைபெறும், புரட்டாசி மாதம் நவாத்திரியன்று அம்பாள் உச்சைசிரவஸ் என்னும் அமராபதியினது அசுவத்தில் அமர்ந்து அமர்க்களம் அடைவதை ‘அம்பு சாத்தல்’ என்று அழைத்து ஓர் விழாவை நடத்துவதுண்டு.

இத்தேவியின் திவ்விய அழகைக் கண்டு திருமூர்த்தியாளவர் மணம்செய்ய மனதில் நாடி இக்கன் னியாகுமரிக்கு வந்தனர். இதை அறிந்து தேவர்களும் முனிவர்களும் இங்குவந்து கூடினர்கள். இவர்கள் யாபேரும் களிப்புடன் அமர்ந்த இடம் கன்னியம்பல மாகும். அக்கூட்டத்தில் வைத்து மும்மூர்த்தியாளவர் தம் கருத்தை வெளியிட, ஏனையோர் அதற்கு ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

ஏனெனில் கண்ணிகாதேவிக்கு கல்யாணம் நடக்கு மாயின் சக்திகுறைந்து அசுரர்களை அழிக்கமுடியாதே என்றவருத்தமானது தேவர்களுக்கு இருப்பினும் திரு மூர்த்திகளது திருவாக்கைத் தட்டுவது தவறென நினைத்தே ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

இதுஇவ்வாறிருக்கத்திரிகாலஞானியாகியநாரதர் இவண்வந்துற்றுர். அவரிடம் அமரர்கள் நடத்தநிகழ்ச் சியைக் கூற, அவர் மன்றல் நடவாமலிருக்கும் பொருட்டு திருமூர்த்திகளிடம்பகவதியம்மனை பாணிக் கிரணம் புரிய கண்களில்லா தேங்காயும் காம்பில்லா மாங்காயும், நரம்பில்லா வெற்றிலையும், கணுவில்லா கரும்பும், இதழில்லா புஷ்பமும் கொண்டுவரவேண்டு மென்று கூறினார். இதற்கு திருமூர்த்தி உடன்பட்ட உள்ளத்துடையவராய் அங்கிருந்து அகன்றுர்.

தேவர்களோ, கல்யாணத்துக்குரிய உணவு முதலியவைகளை இக்கண்ணியாகுமரியில் தயாரித்தனர்.

மும்மூர்த்தியோ தனது சக்தியின் ஸானித்தியத் தால் நாரதர்கூறியஜவகை பொருளையும் எடுத்து நள்ளிரவில் இச்சூசிந்திரத்திலிருந்து ஒரு நாறிகை தூரம் சென்றதும், நாரதர் திடுக்கிட்டு சேவற்கோழியாக வந்து கூவினார். கோழியின் குரலை கேட்டதும் திரு மூர்த்திகள் வைகறைப் பொழுதாயின் இனி போவது வழுக்கு என்னினைத்து திருப்பிவிட்டார்.

இங்ஙனம் திரும்பியதிடம் ஒருபாறையில் வைத் தான்தால் அப்பாறையை வழுக்குப்பாறையென வழங்கி வருகிறார்கள். இஃது சுசீந்திஃத்தில் நின்றும் ஒரு மைல் கிழக்காக இருக்கிறது. இதில் கோழியின் கால்தடமும் திருமூர்த்தின் திருவடியும் தென்பட்டு கிறது. கண்ணியாகுமரி சுசீந்திரத்தின் கிழக்குதிசையி லுள்ள கடலோரத்தில் இருக்கிறது.

மணக்கோலம் அடைந்த தேவியானவள் வெகு நேரமாக காத்திருந்தும் தேவணைக் காணுமையால் சாதம் முதலியவைகளை மண்ணுக்கவும் மணல்லாகவும்

மாறும்படி செய்தாள். ஆகவே இப்போதும் இங்கே யுள்ள கடற்கரையிலுள்ள மணல், முழு அரிசி, நொறுங்கிய அரிசி, தவிடு என்ற ரூபத்தில் அமர்ந்திருப்பதை கண்டு மகிழலாம்.

மேலும் சக்கரம், சாவித்திரி, காயத்ரி, கலை வாணி, கணபதி, கண்ணிகை, தரணி, பிதிர், பிரமம், சிலை என்ற பதினெட்டுவகை தீர்த்தங்களால் இப்பாரத நாட்டின்தென்பாகமாகிய இக்கண்ணியாகுமரிபுகழால் விளங்குகிறது.

காசிக்கு போகிற பக்தர்களுக்கு கதி கிடைக்க வேண்டுமாயின் இக்கண்ணியாகுமரியில் வரவேண்டுமென நம் புராணம் முறையிடுகிறது. இதன் உண்மையை ஆராய்வோமானால், காசியிலுள்ள விசவநாதர வணங்கியவர் அவரதுஅம்சமாகியதேவியையும் வணங்க வேண்டுமென்பதாகும். இதை அறிந்தே பக்தர்கள் பலர் இந்த தலத்தை நாடி நாள்தோறும் வருகிறார்கள்.

இத்துடன் எனது நுண்ணியகருத்தை குமரியின் அருளால் உங்கள் முன்னிலையில் கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

பல்லவி: த்ரிபுர ஸாந்தரி ஜூகத் ஸாவேரி-ஆதி
அம்பிகே பகவதி உன்
தெரிசனம் கண்டு மகிழ்ந்தேன்

அனுபல்லவி: பரமே பர வெளியே
பரிபூரண ஒளியே
ஸாரமுணி ஸேவித
ஸாந்திர ஹாப்ரியே

சரணம்: செறுத்த பிடியிடையில்
வெளுத்த வஸ்தரம் தரித்து
சிற்றுடை தன்னில் செறு
பாடகம் தன்டை தரித்து

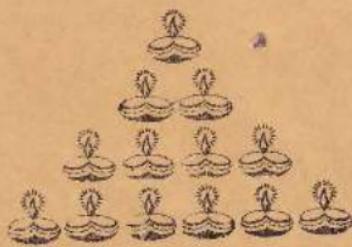
திருத்த மனமிரங்கும்
இவளை ஒளிபொருந்தி
சின்னம் சிறியதாம்
செண்பவிழ பன்னிகத்தாள்

முடுகுசந்தம்: பருத்த கொங்கையின்மீதில்
பதக்க முருண்டசைய
பளபளாநகை பவுன்மாலையுடைனசைய
திருத்தமான முக்குத்தி
ஜூகமெங்கும் ஒளிவீச
தேவி என்னுடன் கூடி
எதிர்த்து நின்றுரை பேச
கடற்கரை யோரத்தில்
கன்னி வடிவு கொண்டு
கையில் மாலையை வைத்து
கருணை விலாசம்கொண்டு
திடமுடன் பூசை செய்ய
தேவேந்திரனுமுன்டு
செய்யவே உந்தனருள்
திவ்விய அழுதமுன்டு

முடுகுசந்தம்: மடமடன் றலைகளும்
சமுத்திரம் பிரகாசிக்க
மதியுகத்தில் கஸ்தூரி
திலகம் பிரகாசிக்க
தடதடன்றுமிய
வாத்தியங்கள் வாசிக்க
சகல முனிவர்களும்
பாத்ததை பூஜிக்க.

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக!

முற்றிற்று

ஸ்ரீராம் பிறஸ், சன்னதித்தெறு, சுசீந்திரம்.